

dagen door hogere Nederlandse commandanten gegeven werden) ten enenmale onuitvoerbaar. Om 2 uur 20, kort voor het bevolen aanvalsuur, brak de voorhoede van het 3de grensbataljon zich nog het hoofd over de vraag hoe en waar men (de Duitsers verhinderden het gebruik van de Barendrechtse brug) over de Oude Maas kon komen.

Nu het 6de grensbataljon.

Dit bataljon had, zoals wij eerder weergaven, op 10 mei, 's morgens om zes uur, order gekregen, de Duitsers uit het bruggehoofd Moerdijk te verdrijven. Met achterlating van de troepen die nog met het versperren der wegen bezig waren, verliet het de omgeving van Breda. Enkele uren later naderde de voorhoede het bruggehoofd. Daar hadden de Duitsers inmiddels in het terrein 'dat zo vlak als een biljartlaken' was,¹ post gevat in de Nederlandse verdedigingswerken. Hoe hen te verdrijven? De leiding die van de bataljonscommandant uitging, was niet alleen weinig inspirerend (hij bleef zes kilometer achter het gevechtsfront zitten) maar ook weinig doelmatig: nergens kwam het tot een geconcentreerde stoot; tegen de avond had het bataljon om het bruggehoofd heen een front van wel acht kilometer lengte ingenomen. Nadat Nederlandse vliegtuigen (daar komen wij nog op terug) in de middag enkele bommen afgeworpen hadden op de Duitse stellingen en nadat artillerie van Beyerland uit dwars over het Hollands Diep enkele malen getracht had, de Duitsers in het bruggehoofd onder vuur te nemen (daarbij vielen meer Nederlandse slachtoffers buiten het bruggehoofd dan Duitse er binnen), werd kort na middernacht een zwakke aanval op de *Fallschirmjäger* ondernomen; hij had geen succes. De poging om van het zuiden uit de Duitsers van de Moerdijkbrug te verdrijven, had gefaald.

Aan de noordkant kon op de rode mei zelfs geen poging ondernomen worden: behalve bij Dordrecht bevonden zich, na de uitschakeling van het bataljon dat 's morgens in alle vroegte in zijn kwartieren door de komst der Duitse parachutisten verrast was, op het Eiland van Dordrecht geen Nederlandse troepen van betekenis. Ten westen van de Dordtse Kil stonden evenwel zes bataljons; zij ressorteerden onder twee verschillende commandanten. De dichtstbijzijnde commandant (de commandant van de Groep Kil) had twee infanteriebataljons onder zijn bevelen; daaruit had hij, zoals wij al zagen, één compagnie naar de Barendrechtse brug gezonden. De enige goede verbinding die hij met het Eiland van Dordrecht had, werd gevormd door het stoompontveer bij Wieldrecht, dicht bij Dordrecht. Uit die stad (waar de bevolking en de troepen aan een klimmende nervositeit ten prooi waren)

¹ 'Verslag der krijgsverrichtingen van 6 GB' (okt. 1940), *Enq.*, dl. I b, p. 173.